

Sygn. akt VI Ka 240/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2013r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Waldemar Masłowski (spr.)

Sędziowie SO Barbara Żukowska

SO Klara Łukaszevska

Protokolant Jolanta Kopeć

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Zbigniewa Jaworskiego

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2013r.

sprawy **D. D.**

oskarżonego z art. 157 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 22 marca 2013r. sygn. akt II K 16/13

I. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego D. D. i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. M. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 516,60 zł w tym 96,60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu udzielonej oskarżycielowi posiłkowemu w postępowaniu odwoławczym.

Sygn. akt VI Ka 240/13

UZASADNIENIE

D. D. został oskarżony o to, że:

w dniu 27 lipca 2012r. w L. woj. (...) dokonał uszkodzenia ciała T. P. w ten sposób, że uderzył wymienionego pięścią w twarz w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci złamania nosa z przemieszczeniem skutkujące rozstrojeniem zdrowia powyżej dni 7, tj. o czyn z art. 157§1kk.

Sąd Rejonowy w Lubaniu wyrokiem z dnia 22 marca 2013r. (sygn. akt IIK 16/13):

I. przyjął, iż D. D. działał w sposób opisany w części wstępnej wyroku w warunkach obrony koniecznej odpierając bezpośredni bezprawny zamach T. P., na podstawie art. 25§1kk uniewinnił oskarżonego D. D. od popełnienia zarzucanego mu czynu,

II. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o Adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu D. M. kwotę 531,36 zł. w tym VAT, tytułem nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu,

III. na podstawie art. 632 pkt 2 kpk wobec uniewinnienia oskarżonego kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator Rejonowy w Lubaniu. Na zasadzie art. 425§1 i 2 kpk i 444 kpk wyrok powyższy zaskarżył w całości na niekorzyść oskarżonego D. D.. Wyrokowi temu zarzucił.

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu przez Sąd I instancji, iż oskarżony D. D. w dniu 27 lipca 2012r. w L. dokonując uszkodzenia ciała pokrzywdzonego T. P. poprzez uderzenie go pięścią w twarz, w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem, które to obrażenia skutkowały rozstrojem zdrowia pokrzywdzonego na okres powyżej dni 7, działał w warunkach obrony koniecznej z art. 25§1kk, odpierając bezpośredni, bezprawny zamach na niego T. P., podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż oskarżony nie działał w warunkach obrony koniecznej,

- obrazę przepisów prawa procesowego – art. 7 kpk i art. 410 i art. 413§1 pkt 5 kpk mającą wpływ na treść wydanego wyroku a polegającą na poczynieniu przez Sąd, wbrew zasadzie prawdy, ustaleń faktycznych w oparciu o dogodny i jednostronnie korzystny dla oskarżonego materiał dowodowy, przy jednoczesnym pominięciu dowodów przeciwnych, jak też na dokonaniu oceny przeprowadzonych dowodów w sposób dowolny, z pominięciem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a w konsekwencji na niezasadnym przyjęciu, iż oskarżony D. D. w dniu 27 lipca 2012r. w L. dokonując uszkodzenia ciała pokrzywdzonego P. poprzez uderzenie go pięścią w twarz w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci złamania kości nosa z przemieszczeniem, które to obrażenia skutkowały rozstrojem zdrowia pokrzywdzonego na okres powyżej dni 7, działał w warunkach obrony koniecznej z art. 25§1kk, odpierając bezpośredni, bezprawny zamach na niego T. P., podczas gdy prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku przeciwnego.

Stawiając powyższe zarzuty prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu i przekazanie sprawy temuż Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jest zasadna.

Rację ma skarżący, iż Sąd przeprowadzając postępowanie dowodowe w sposób niedostateczny wyjaśnił rozbieżności w zeznaniach poszczególnych świadków zachodzące pomiędzy zeznaniami złożonymi w toku postępowania przygotowawczego, a tymi złożonymi na rozprawie. Na rozbieżności te wskazuje apelujący i są one wyraźne. Rację ma też apelujący, iż Sąd dokonał powierzchownej oceny dowodów, sprzecznej z dyspozycją art. 7 kpk, przydając walor wiarygodności głównie zeznaniom złożonym na rozprawie bez wystarczającego wskazania dlaczego te zeznania stanowiły podstawę dokonania ustaleń faktycznych. Powodowało to konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku celem ponownego przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości, w czasie którego Sąd I instancji dążył będzie do wyjaśnienia rozbieżności, co do zachowań pokrzywdzonego i oskarżonego, które zaistniały pomiędzy zeznaniami poszczególnych świadków złożonymi w toku postępowania przygotowawczego a tymi złożonymi na rozprawie.

Niezależnie od zarzutów apelacji Sąd Odwoławczy stwierdza, że pomiędzy sentencją wyroku, a treścią uzasadnienia wyroku istnieje rażąca sprzeczność powodująca konieczność uchylenia wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Sąd Rejonowy w sentencji wyroku ustalił, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, ale działał w warunkach obrony koniecznej odpierając bezpośredni zamach pokrzywdzonego. Tymczasem w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku na stronie 5 Sąd Rejonowy stwierdza: „...W świadomości oskarżonego w sposób uzasadniony zarysowała się zatem możliwość, że pokrzywdzony podejmie dalej idący atak, dążąc do spowodowania u niego dotkliwych obrażeń. W tej sytuacji uprawnione wydaje się jego zachowanie i podjęcie skutecznych skądinań

działań obrończych mających na celu udaremnienie poprzez wyprzedzenie przewidywanego, bezpośredniego zamachu na jego zdrowie. ...”. Z tych ustaleń faktycznych jasno wynika, że oskarżony wyprzedził atak pokrzywdzonego, którego to ataku „wydaje się” mógł się spodziewać. Takie ustalenia Sądu I instancji pozwalałyby co najwyżej na zakwalifikowanie działania oskarżonego, jako działania z przekroczeniem granic obrony koniecznej a nie w ramach obrony koniecznej. Jeśli za prawidłowe by przyjąć ustalenia Sądu I instancji to nieuprawnionym było przyjęcie w wyroku, że oskarżony odpierał bezpośredni zamach a zatem wydanie wyroku uniewinniającego byłoby oczywiście niesprawiedliwe – art. 440 kpk, co niezależnie od podniesionych zarzutów apelacyjnych musiało skutkować uchynieniem wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd przeprowadzi pełne postępowanie dowodowe wyjaśniając wszelkie rozbieżności w zeznaniach świadków i dokona oceny dowodów zgodnie z dyspozycją art. 7 kpk. Precyzyjnie sąd ustali zachowania oskarżonego i pokrzywdzonego, by móc rozważyć, czy oskarżony działał w ramach obrony koniecznej lub z przekroczeniem jej granic, czy też jego zachowanie pozostawało całkowicie poza granicami obrony koniecznej.

O kosztach obrony z urzędu oskarżonego i kosztach zastępstwa procesowego z urzędu pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze.

uk.